In Transition: Absence, Isolated, Excluded

Rosa Kuosmanen | Edit Media | 2018

SUOMI - ALKUPERÄINEN TEKSTI

MUU Galleriassa nähtävä Juan Kasarin näyttely In Transition hyödyntää taiteilijalle jo tunnusomaisia elementtejä, kuten suuria väriprojisointeja ja abstrakteja veistoksellisia asetelmia. Näkyvän ja ei-näkyvän maailman rajalla liikkuva näyttely kurottaa kuitenkin yhä vahvemmin mystiikan ja teosofian suuntaan.

MUU Gallerian tila Lönnrotinkadulla kylpee lukuisten videoprojisointien synnyttämissä alati muuttuvissa väripinnoissa. Yhteiseen tilaan installoidut Juan Kasarin teokset Absence I ja II ovat jatkuvassa muutoksessa, johon tammikuussa vain pilkahteleva luonnonvalo ja tilassa liikkuvien katsojien läsnäolo vaikuttaa. Minimalistisessa teoksessa käytetyt puhtaat perusvärit lipuvat sävystä toiseen, peittäen ja paljastaen toisiaan ja muodostaen loputtomasti uusia kompositioita.

In Transition: Absence, Isolated, Excluded -näyttely hyödyntää samoja elementtejä kuin Kasarin edellinen yksityisnäyttely, Sinnessä vuonna 2016 esitetty Without Beginning or End. Mukana on veistosmaisia asetelmia, suurikokoisia videoprojisointeja, pleksilevyjä ja loisteputkia. Jo Sinnen näyttelyssä tiukassa abstraktisuudessa ja värikokeiluissa ilmeni pyrkimys eroon tietynlaisesta kaupallisesta ja mainosmaisesta estetiikasta, mikä ilmenee myös uudessa näyttelyssä.

Uusi näyttely kurottaa tunnelmaltaan kuitenkin vahvemmin mystiikan ja teosofian suuntaan. Galleriasta on pyritty luomaan jonkinlainen välitila tai epäpaikka, jossa katsoja - ehkä yhtä lailla kuin taiteilija - voi vapautua esittävästä ja tarinallisesta kuvakielestä ja arjen kuvatulvasta.

Päällekkäisten projisointien kerroksellisuus nostaa esiin erilaisia assosiaatioita ja vie ajatukset myös värisymboliikkaan ja synestesiaan. Käytetty spektri noudattelee perinteistä Johannes Ittenin värioppia kontrasteineen ja värisointuineen. Sävyjen rauhallista leikkiä unohtuu seuraamaan kuin huomaamatta. Hahmottamatonta äänimaailmaa hallitsee valkoinen kohina, jota ennen pitkää ei enää erota.

Aineettomien projisointien oheen synkronoitu videoteos sekä tunnistamattomiksi pirstaloituneet pigmenttivedokset rytmittävät kokonaisuutta mukavasti. Jonkinlaiseen digitaaliseen häiriöön tai dekonstruoitumiseen viittaavat kaksi vedosta toimivat katkoksena kokonaisuuden harmoniassa. Näyttelyteksti puhuu synkronisiteetista, sattumista sekä näkyvän ja ei-näkyvän maailman tiedostamisesta. Ripustus on toteutettu kolmeen eri tilaan, joiden välillä siirrytään kuin tasoilta toiselle.

Näyttelystä löytää viittauksia varhaisiin modernisteihin kuten Piet Mondrianiin ja Kazimir Malevitšiin, jotka olivat Ittenin ohella hyvin kiinnostuneita teosofiasta ja mystiikasta.

Erityisesti gallerian mustan laatikon teoksessa Empty Souls and Row Boats to Heaven on mukana selkeän esoteerisiä elementtejä. Alttarimaisen asetelman loisteputkivalot kurottavat ylle projisoituun enneagrammiin. Teoksen ääniraidalla leijuu laulaja Nicole Willisin transsimainen, toisteleva ääni.

Näyttelyn heikko kohta on näyttelyteksti, joka haparoi kielellisesti ja sortuu liikaan selittämiseen, mikä on monitasoisen ja toimivan teoskokonaisuuden kannalta tarpeetonta. Parhaimmillaan näyttely on, kun katsoja saa tunnustella sitä omien assosiaatioidensa kautta ja viipyillä meditatiivisessa tilassa ilman ennalta annettuja merkityksiä.

Seuraavissa näyttelyissä olisi ilo nähdä Kasarin menevän spiritualistisissa tutkielmissaan vieläkin syvemmälle ja terävöittävän työskentelynsä ydinajatuksia entisestään.

Rosa Kuosmanen

ENGLISH TRANSLATION

Juan Kasari's exhibition In Transition at MUU Gallery employs elements already characteristic of the artist, including large colour projections and abstract sculptural arrangements. Situated at the boundary between the visible and invisible worlds, the exhibition nevertheless reaches more strongly than before toward mysticism and Theosophy.

The MUU Gallery space on Lönnrotinkatu is bathed in constantly changing fields of colour produced by numerous video projections. Installed within the same space, Kasari's works Absence I and II remain in continuous transformation, affected by the scarce January daylight and by the presence of viewers moving through the room. The pure primary colours of the minimalist work glide from one shade to another, concealing and revealing one another while forming an endless succession of new compositions.

In Transition: Absence, Isolated, Excluded uses many of the same elements as Kasari's previous solo exhibition, Without Beginning or End, shown at Sinne in 2016. Sculptural arrangements, large-scale video projections, acrylic sheets and fluorescent tubes are present. Already at Sinne, the strict abstraction and experiments with colour expressed a wish to break away from a certain commercial, advertising-like aesthetic; the same tendency appears in the new exhibition.

In atmosphere, however, the new exhibition reaches more emphatically toward mysticism and Theosophy. The gallery has been shaped into a kind of intermediate space or non-place, where the viewer - perhaps as much as the artist - can be released from representational and narrative imagery and from the flood of images in everyday life.

The layered, overlapping projections evoke varied associations and suggest colour symbolism and synaesthesia. The spectrum follows Johannes Itten's traditional colour theory, with its contrasts and harmonies. One becomes absorbed almost without noticing in the calm play of tones. The elusive soundscape is dominated by white noise, which gradually fades from conscious perception.

A synchronised video work and pigment prints fragmented beyond recognition give rhythm to the immaterial projections. Two prints suggesting digital interference or deconstruction interrupt the harmony of the whole. The exhibition text discusses synchronicity, coincidence and awareness of the visible and invisible worlds. The installation occupies three different rooms, between which the viewer moves as though passing from one plane to another.

The exhibition contains references to early modernists such as Piet Mondrian and Kazimir Malevich, who, like Itten, were deeply interested in Theosophy and mysticism.

Clearly esoteric elements are especially present in the black-box work Empty Souls and Row Boats to Heaven. Fluorescent lights in an altar-like arrangement reach toward

an enneagram projected above them. Singer Nicole Willis's trance-like, repetitive voice hovers on the soundtrack.

The exhibition's weak point is its accompanying text, which is linguistically uncertain and lapses into over-explanation - unnecessary for such a multilayered and effective body of work. The exhibition is at its best when viewers can explore it through their own associations and linger in its meditative space without predetermined meanings.

In future exhibitions, it would be rewarding to see Kasari move even further into his spiritual studies and sharpen the central ideas of his practice.

Rosa Kuosmanen

English translation prepared for this publication.